

tillade mig at stemme imod, at der nedfattes et Udvalg i Sagen.

Lüttichau: Jeg skal blot tillade mig den Bemærkning, at den Sammenligning, som den ærede sidste Taler har anstillet mellem den Sag, som for 14 Dage siden var under Forhandling, og nærværende Sag, ikke synes at træffe; thi det er naturligt, at, naar Fæstefagen dengang skulde være gaaet til et Udvalg, saa vilde det have været en meget vidtløftigere og langvarigere Sag, end nærværende Sag kan ansees for at blive. Det er ikke usandsynligt, at nærværende Sag i den Tid, som nu er tilbage, dog vil kunne tilendebringes af et Udvalg.

Madvig: Jeg skulde meget fraraade at nedsette et Udvalg i denne Sag. Jeg troer egentlig ikke, at man kan beraabe sig paa Fæstefagen, der var Forholdet et ganske andet; Fæstefagen var af en saadan Natur, at dens grundige Drøftelse, troer jeg, forudsatte et Udvalg; men jeg skulde tage meget fejl, om der ikke i det første Foredrag af den ærede 1ste Landsthingsmand for 10de Kreds (Lüttichau) forekom Uttringer, som aabenbart antydede, at denne Sag ikke er af den Bestaaffenhed. Jeg maa tilstaae, at jeg forstod nogle Uttringer af den ærede Landsthingsmands Foredrag saaledes, at jeg glædede mig ved at troe, at han ikke vilde anbrage paa noget Udvalg. Det blev nemlig sagt, at denne Sag var af en saadan Bestaaffenhed, at alle Hovedspørgsmaalene ere uddebatterede, og Materialierne givne for Enhver til at danne sig en Mening. Det, der gjorde den store Forskjel mellem nærværende Sag og den anden, som den ærede Landsthingsmand (Bjerring) har omtalt — den ærede sidste Taler (Lüttichau) stemte ogsaa i hiin Sag for et Udvalg, saa der altsaa ikke kan ramme ham nogen Debereidelse for Inconsequens — det er, at i den anden Sag var der Spørgsmaal om at finde den rigtige og billige Afsløsning af private Eiendomsforhold, men her er der Spørgsmaal om efter et Stjøn at afgjøre, hvorledes man vil bestemme sig for et stort Spekulationsforetagende. Til den sidste Afgjørelse troer jeg ikke, at noget Udvalg kan levere os et eneste

nyt Moment, hvoraf vi ikke allerede ere i Besiddelse. Jeg troer derfor, at man ifølge Sagens egen Natur uden andet Hensyn skal lade den gaae umiddelbart til 2den Behandling.

Tang: Jeg maa henholde mig til hvad to foregaaende ærede Talere (Bjerring og Madvig) have sagt, og vil paa det Inderligste bede om, at man ikke begraver Lovforslaget i et Udvalg.

Wessely: Dersom den Betragtning var rigtig, at det Lovforslag, her foreligger, angik et stort Spekulationsarbejde, saa skulde jeg vistnok stemme for, at der blev nedsat et Udvalg. Men jeg kan paa ingen Maade troe, at den Betragtning hos Regeringen, at ville fremme Communicationsmidlerne her i Landet paa den Maade, som i den senere Tid er bleven anseet næsten for en Nødvendighed, at det skulde være en Spekulation af Regeringen, at Regeringen skulde fornemmelig tage de Hensyn i Betragtning, som ligge til Grund for et stort Spekulationsarbejde. Jeg har altid betragtet og betragter endnu Jernbaner som forbedrede Landeveie; men det troer jeg er en Forbring, man kan stille til Regeringen, at den skal, saavidt muligt, sørge for, at Landeveiene udbedres saameget som muligt her i Landet ogsaa ved Anlæg af Jernbaner. Jeg troer, at der i saa Henseende ikke kan være Tale om en Spekulation.

Madvig: Den ærede sidste Taler maa paa en ganske forunderlig Maade have misforstaaet mig. Han synes at ville lægge noget Ondt i Ordet „Spekulation“; jeg lægger deri den største Roes. Jeg mener, at ethvert større Foretagende til at fremme Landets Interesser er en Spekulation; altsaa et Foretagende, som ikke ganske sikkert kan beregnes, s. Ex. et Anlæg af Landeveie er en Spekulation, Anlæg af Jernbaner er en Spekulation, men en Spekulation, som jeg anseer for at være af den fordelagtigste eller i det Ringeste den nødvendige Art af alle.

Dahl: Da det gjentagne Gange af de Herrer, som meest have udtalt sig mod, at